

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta Iohannis pape.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

mo odiētes anathematizamus, nos autē Chřianissime Imperator sicut superius dictū est in patre, & filiū, & spm̄ sanctū ab initio baptizati q̄q; & credētes vnā eēntiā dei in tribus subsistētijs adoramus, & scđm̄ sanctoꝝ p̄m̄ Mathema, & Symbolū credētes, in vnū dñm̄ patrē oipotētem, & in vnum dñm̄ nřm̄ Iesum Chřm̄ vnigenitū dñm̄ verbum sistr, & vnum spm̄ sanctū, & scđm̄ hoc diuinū Mathema definitionem à sancta Calcedonēsi synodo pmulgarā. Intelligimus quoq; & suscipimus confidētes, & confitētes q̄a vna substātia vř p̄sona qđ idē ipsa sancta synodus in duabus naturis, id ē, deitate, & humanitate idiuisē, & iconfuse p̄dicauit deū verbum, & dñs nř Iesus Chřus vnus ex sancta, & vnus eēntia trinitatis. Sic em̄ dñm̄ in tribus substātijs, sicut dictū est, accepimus, p̄ autē non ē icarnatus, filius vero icarnatus, & homo factus ē vnus ex scđa, & vnus eēntia trinitatis scđm̄ filiatōis pprietatem. Sic itaq; scđm̄ p̄dictas sanctas quatuor synodos credētes, & secundā dei verbi natiuitatē, scđm̄ carnē confiteri nō tenuimus Vnde pprie dei genitrix scđa virgo eē credit, tanq̄ quā natura, & veritate vnus eēntiā p̄ris filiū dñm̄ verbum p̄ naturā immutabilē ex ipsa factū hoīem enixa ē, & duas naturas in Chřo, p̄ eēntiam vř substātia vnitas confitētes, sicut in vnus p̄sona vř substātia. Neq; hāc diuersitate, vř pprietatē post vnitionē aufertimus, & nec eas diuidere in duabus p̄sonis, & substātijs p̄ vnitionē sumus edocti, eundēq; scimus vnigenitū filiū dei, & añ incarnationē eius, & post deū sistr & hoīem passibilē carnē, ipassibilē deitate, circūscriptū corpore, nō cōscriptū spū, id ē, terrenum, & cōlestē, quē mundus vt hominem ccepit, & dñm̄ cōtinere nō potuit, & mortalē, & immortalē nusquā naturas diuersitate sublata, neq; diuidētes p̄ eēntiam vnitionē hoc em̄ vere magnū pietatis mysteriū, q̄a vnus ex scđa, & vnus eēntia trinitatis icarnatus, & homo factus deus verbū in vtraq; natura deitatis, & humanitatis, & idiuisē & iconfuse cognoscit, & adorā, non conuersionē vř mutationē sustinēs, sed pprietatē vř vř naturā in vna p̄sona in se metipso conseruās. Ob hanc igit fidē p̄dictas sanctas synodos suscipiētes, & custodiētes anathematizamus oēs q̄ aduersus eas, quocūq; tēpore vř modo aliqd cōscripserūt, p̄cipue Iohannē Egorā, q̄ aduersus memoratā sanctā Calcedonēsem synodum multas vt Nestorianus blasphemias euomit, sistr condēnātes Timotheū Helluz cognōiatū, sicut Euticianistā aduersus eā cū suis latrantē sequacibus. Ita ergo cū dei iuuamine semp sensimus, & iā nunc sentimus exponere, q̄a qđā heretici dū suā malā fidē occultare festināt, nřam in Chřo libertatē, & rectā fidē detrectare conant. Supplicamus igit vřam clemētiam sollicitudinēq; de p̄fecta Ecclesię vnitione sanctas hřc debere, vt vnitas quā cū dei facta fuerit iuuamine, nec vřlo deiceps rōnabili, aut irrōnabili occasione fomite inquietari pax possit, deus autē oīm vřm piū adimpleat desiderium in gloriam sui & Reipublicę disciplinam.

Incipiunt decreta Iohannis pape.

Iohannes vrbis Romę ep̄s Zacharię archiepo salutē. Exigit dilectio tua frater charissime p̄ceptū Ap̄licę sedis, in quo p̄m̄ decreta consentiūt, qđ nec tibi, nec vřli rectē viuētū, & credentiū sacerdotū negare fas eē credimus. Et licet tibi p̄ merito & honore sacerdotij q̄ plurimū polles viuēdi, & docēdi Ecclesię regulę nota sint oia, tamen q̄a Romanę Ecclesię normā atq; autoritatē magnopē postulasti scriptis tuis breuiter rñdere curauimus. De occultis em̄ cordis alieni temere iudicare iniquū ē, et em̄ cuius nō vident opa nisi bona p̄ctm̄ ē ex suspitōe rephēdere. Oves ergo q̄ pastori suo cōmissę fuerūt, eū nec rephēdere nisi à recta fide exorbitauerit, debēt & nullatenus accusare p̄nt, q̄a facta pastoꝝ oris gladio feriēda nō sunt, qđ rectē rephēdenda videant. Ideo ista dicimus, q̄a in scriptis vřis reperimus qđsdā ep̄os vřis in partibus à pprijs ouibus expoliatos, quosdā vero à ppria sede pulsos. Quos scias nec ad synodū cōprovincialē, nec ad generalē posse cōuocare, nec aliqd iudicare anteq̄ cuncta quę eis ablata sunt legibus p̄tati eoz reintegrent. Prius ergo oportet oia ill' legibus reintegrari, & Ecclesię q̄ sibi sublata sunt, cū omni priuilegio suo restitui, & postmodū nō sub angusti t̄pis spacio, sed tm̄ t̄pis spatiū eis idulgeat quātum expoliati vř expulsi eē vident, anteq̄ ad synodū cōuocent, & ab oibus q̄sq; suę puiccię Ep̄is audiat. Nā nec cōuocari ad causam, nec dñdicari pōt expoliatus vř expulsus, q̄a nō est priuilegiū quo expoliari possit i nudatus, vř & antiqtus decretū est oēs possessiones, & oia sibi sublata atq; fructus cunctos añ litē contestatā, p̄ceptor vř primas possessori restituat. Et alibi scriptū habet. Ille q̄ violētiam ptulit vniuersa in statu quo fuerāt, recipiat, & quę possedit securus teneat. Et alibi in synodalibus p̄m̄ decretis, & regū dictis legit statutum. Reintegra da sunt oia expoliatis vř eiectis ep̄is, p̄sentialiter ordinatione pontificum, & in eorum vnde

Decreta Iohannis pape.

vnde abscesserūt p̄tatem funditus reuocāda, quacūq; conditōe t̄pis, aut dolo, aut captiuitate, aut virtute maiorē, aut p̄ quascūq; iniustas causas, res Ecclesiæ v̄l proprias, aut subst̄tias suas p̄didisse noscunt ante accusationē, aut regulārē ad synodum vocationē eorū, & reliqua, Est etiā in antiq; Ecclesiæ statutis decretū, vt q̄ aliena inuadit, non exeat impunitus, sed cū multiplicatiōe oīa restituat, vnde & in Euāgelio scriptū est: Quod si aliqd̄ defraudauī, reddo quadruplū. Et in legibus seculi cautū habet. Qui rem subripit alienā, illi cuius res direpta est, in vn̄ decuplū quæ sublata sunt, restituat. Et in lege diuina legit̄: Maledictus oīs q̄ trāsfert terminos proximi sui. Et dicit populus, Amen. Talia ergo non præsument absq; vltione, nec exerceantur absq; sua dānatōe. Tu vero frater charissime, hæc vide ne trāsgrediaris, & reliquos epos tāturæ curæ cōmissos, & alios firmiter tenere doceto, q̄ trāsgredi Apostolica statuta absq; trāsgressoris gradus periculo nullatenus possunt. Inimicis vero accusatoribus, v̄l de inimici domo p̄deūtibus, seu q̄ cū inimicis morant̄ non credat, ne irati nocere cupiāt, ne læsi se velint vlcisci hi quoq; reñciēdi sunt, non approbandi. Hæc charissime tene, & p̄hibita semp̄ caue. Illud adimplere stude, quod bñ ad Iesum filiū Syrach dictū ē. Vsq; ad mortē certa p̄ veritate, & semp̄ dñs deus tuus pugnabit pro te. Huius ergo rei gr̄a vobis & nobis sancta cōmissa est Ecclesiā. Vt p̄ oībus laboribus & cūctis opē ferre non negligamus, qm̄ dñs fortis armatus est odit atriū suū, in pace sunt oīa quæ possidet. Ideoq; tāta vrgēte necessitate summo p̄ v̄a applicāq; auctoritate, & reliq; epos oportet reprimere istos, releuare opp̄ssos, vt absq; graui dño auxiliante difficultate, ipsi gratatē oī tpe sacrificare mereamur illis. Ad vos q; me reuerti cogit, p̄positi opis amica cōditio, q̄ melioribus hactenus opa volui nouare fermōibus, dū talē rōnē exigit toxicata necessitas, mādati cōlestis habitatio nos aut miscet, aut separat, nec interest q̄ interualla nos segregēt, si vna in sup̄næ māstionis clauē retinent, nec vobis tales nocere maluerit, si inuicē adiutoriū facere non distuleritis, inauditū em̄ genus sacrilegij est qd̄ mētē religionis honorē p̄fixi emuli colorāt. Dehonestat em̄ venerādī reuerētiā noīs q̄ adiutorē se in his quæ in deū iactat, cōmissa pollicet. Cōtumeliæ genus ē quasi in solatio eē sublimi iuxta aplm̄: Tu q̄ es q̄ iudicas alienū feruū: Quid auribus ip̄eritis illudūt & grauiorē vindictā sp̄m̄ faciūt eē q̄ culpā? Si odium habēt, excessibus emendēt. Cur ergo liberius condemnāt scelera quām vitent̄. Sui profecto impugnator est omnis q̄ patres insequit, aut detrahare non formidat. Nihil est enim inimicorū in quo tāla dño opem ferētē non sup̄are valeatis, si iuxta veritatis vocē talē qualem dñs præcepit, habueritis dilectiōnē adinuicem. Data, XV. Calēdas Nouembris, Maximo & Olibrio, IIII. consulibus.

¶ Ad Episcopos Italix de Theodorico rege.

BIohannes ep̄s oībus p̄ prouincias Italix constitutis ep̄s in dño salutē. Sæpissimē multo iam experimēto didici sanctū pietatis vestræ studiū circa religionē Ch̄riānā gloriosius crescere, & dilatari augmentis, & fides recta quæ non solū me, sed oēs dñi sacerdotes consolāt, & roborat vestris in mētibus & opibus p̄ sacerdotale agnoscit opus, & dilatat. Quapropter fr̄es hortor vos, & moneo contra Arrianā p̄fidiam quæ olim non semel, sed sæpe dānata est, & modo in qb̄sdā reuiuiscit armari gladio sp̄s sancti, vt eam adminiculāte diuina gr̄a opprimere, & extirpare valeamus, vt nec radix eius in posterum inueniat. Ecclesias vero Arrianorū vbiq; inueneritis catholicas eas diuinis precibus & opibus absq; vlla mora consecrate, quia & nos quando fuimus Constatinopoli tam religionē catholica quā & regis Theodorici causa suadēt atq; hortante Arrianosq; extirpātē p̄ssimo atq; Ch̄riānissimo, iustissimo Iustino orthodoxo Imperatore, quascūq; in partibus Ecclesias reperire potuimus Catholicas eas dño opē ferētē consecrauimus. Et quanq̄ prædictus Theodoricus rex eorū peste tactus intrinsecus & obuolutus, extrinsecus nos & oēm regionē nostrā p̄dere & gladio & igne cōsumere minet. Nolite tñ p̄pterea deficere, s; virili in agro dñico elaborare studeat, & iuxta veritatis vocē nolite timere eos q̄ occidūt corp̄, animā aut̄ nō possunt occidere sed potius eū timete q̄ p̄t animā & corpus mittere in gehēnā, & egregius gentiū Apl̄s inqt: Nō em̄ nosmet ipsos p̄dicamus, sed Iesum Ch̄m dñm n̄m, nos at̄ seruos v̄l os p̄ Iesum, qm̄ deus q̄ dixit de tenebris lumē splendescere, illuxit in cordibus n̄is ad illuminationē sciētiæ claritatis dei in faciem Ch̄i Iesu. Habemus aut̄ thesaurū istū, in vasis fictilibus vt sublimitas sit virtutis dei, & nō ex nobis. In oībus tribulationē patimur, sed nō angustiamur, adorimur, & nō destituimur. Persecutionē patimur, & nō derelinquimur. Deijcimur, & nō perimus. Semp̄ mortificationem Iesu in corpe nō circūferētes vt & vita Iesu in corpibus n̄is manifestet. Semp̄ em̄ nos q̄ viuimus in mortē tradimur p̄pter Iesum, vt & vita Iesu manifestet in carne n̄a mortali. Ergo mors in nobis operat̄, vita at̄ in vobis, h̄ntes at̄ eundē sp̄m̄ fidei, sicut scriptū ē: Credidi p̄pter qd̄ locutus sum, & nos credimus, p̄pter qd̄ & loquimur, sciētes, qm̄ qui suscitauit Iesum & nos cū Iesu suscitabit & cōstituet vobiscū. Oīa em̄ p̄pter vos vt gr̄a abūdās p̄ mltas gr̄as, actōes, abūdet in gr̄am dei

dei. Propter quod non defecimus, sed licet est in foris est non homo corruptus, tamen in interioribus est renouatus de die in diem, id est in presenti sed momentaneum & leue tribulationis nostre supra modum in sublimitate eternam glorie potius operatur in nobis, non contumplationibus que videntur, sed que non videntur. Quae videntur enim, temporalia sunt; que autem non videntur, aeterna sunt. Scimus enim quoniam si terrestris domus nostra huius habitatio dissoluatur, quod ex deo & edificationem habemus, domum non manufactam aeternam in caelis. Nam & in hoc ingemiscimus habitationem nostram que de caelo est superindui cupientes, si tamen vestiti & non nudi inueniamur. Nam & quod sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus grauati, eo quod nolumus spoliari, sed superuestiri, ut absorbeat quod mortale a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum deus, qui dedit nobis pignus spiritus. Audiētes igitur semper & scientes, quoniam dum sumus in hoc corpore peregrinamur a domino. Per fidem enim ambulamus, & non per speciem. Audemus autem & bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore, & praesentes esse ad deum, & ideo contendimus, siue absentes, siue praesentes placere ei. Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, siue bonum, siue malum. Sciētes ergo timorem domini hominibus suademus, deo autem manifesti sumus. Spero autem & in consuetudinibus vestris manifestos nos esse, non iteque nos commendamus vobis, sed occasione damus vobis gloriandi pro nobis, ut habeatis ad eos qui in facie gloriantur, & non in corde. Siue enim mente excedimus deo, siue sobrii sumus vobis. Caritas enim Christi urget nos, & stimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, ut & qui viuunt, iam non sibi viuunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit itaque nos ex hoc neminem iam nouimus secundum carnem, & si agnouimus secundum carnem Christum, sed nunc iam non nouimus. Si qua ergo in Christo noua creatura vetera transferunt, ecce facta sunt omnia uera. Omnia autem ex deo qui reconciliauit nos sibi per Christum, & debet nobis ministerium reconciliationis, quoniam quidē deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum, & posuit in nobis uerbum reconciliationis. Pro Christo ergo legatione fungimur, tanquam deo exhortate per nos. Obsecramus pro Christo reconciliamini deo. Eum qui non nouerat peccatum, pro nobis peccatum fecit, ut nos efficeremur iustitia dei in ipso. Adiuuantes autem exhortamur ne in uacua gratiam dei recipiatis. Ait enim, Tempore accepto exaudiui te, & in die salutis adiuui te. Ecce nunc tempus acceptabile. Ecce nunc dies salutis, nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum, sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in uigiliis, in ieiuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suauitate, in spiritu sancto, in caritate non ficta, in uerbo ueritatis, in uirtute dei, per arma iustitiae a dextris & a sinistris, per gratiam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam, ut seductores & ueraces, sicut ignoti & cogniti quasi morietes, & ecce uiuimus, ut castigati, & non mortificati, quasi tristes, semper autem gaudentes, sicut egētes, multos autem locupletates, tanquam nihil habentes, & omnia possidentes. De caetero fratres gaude, perfecti estote, exhortamini, pacem habete, ut deus pacis & dilectionis sit semper uobiscum. Amē. Data. III. Idus Iunii, Maximo & Olibrio uiris clariss. conf.

Incipiunt decreta Felicitatis pape.

Quod missae celebratio alibi quam in deo dicatis locis non debeat fieri, nisi magna compulerit necessitas. Capitulum primum.

De ecclesiae sacrationum dubitatione, quid sit agendum. Cap. secundum

lectissimis fratribus omnibus Episcopis per diuersas provincias constitutis, Felix episcopus in domino salutem. Magno munere misericordiae dei totius ecclesiae catholicae multiplicata sunt gaudia, cum ecclesiae status eo uiget ordine, quo apostolorum successores illum statuerunt. Et cum antiqui hostis astutia eum turbare agnoscerent, non modico contristamur moerore. Quam ob causam fratres hortamur uos, monemus, & flagitamus, ut a tramite apostolice institutionis nequaquam recedatis, nec a capite diffidatis, sed fidem & ordinem, quem apostoli & apostolici uiri statuerunt absque ulla haesitatione teneatis. Nam si columnae alicuius magnae domus ruerint, ipsa postea domus minime stabit. Sic & uos columnae ecclesiae estis, si labefacti coeperitis, sancta ecclesia quam uos regit, tabescit & labitur. Haec fratres quod dico ualde timenda sunt & summo modo deramine peranda, atque ne fiat caueda. Ipsa enim per se ueritas ait, Uos estis sal terrae, quod si sal euauerit, in quod salietur. Ecce terra, ideo charissimi uos moneo, quia debitor sum uobis, & ualde uos diligo, & quoniam bona audio de uobis nimis sum gauisus, & e contra, quoniam mala, nimis conturbat. Ego uero quibus a uobis plura terrarum atque maris interualla disunctus sum, sum tamen omnino uobis corde coniunctus, idcirco de beatitudine uestra erga me modis omnibus confido, quia cum me uicissim diligitis, a me non estis longe, unde gratias referimus illi grano sinapis, quod ex modici despicabilisque seminis specie, ita